

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

Sabah da Yakın Değil mi?!

Hilafet Devleti'nin 1924 yılında yıkılmasından, Müslümanların üzerine küfür yönetiminin egemen olmasından ve onların işlerinin kafirlere, münafıklara ve mürtetlere kalmasından bu yana Müslümanlar küfrün otoritesinden, onun efendilerinin ve avenelerinin egemenliğinden kurtulmaya çalışmaktadırlar. Zira Müslümanlar, bir gün olsun direnmekten vazgeçmemişler, dahası kalkınmak ve gasp edilen otoritelerini geri almak için birçok girişiminde bulunmuşlardır. Hatta ülkeleri işgal edildiğinde, sömürgeciler aklını kaçırıp askeri güçleriyle birlikte çıkmak zorunda kalıncaya kadar her şekilde ona direnmişlerdir. Ama ne yazık ki ümmetin evlatlarının içerisinde, ülkemizde kafir Batı'nın çıkarlarını korumak için kendilerini Şeytan'a satan bir grup çıkmıştır. Nitekim ümmetin evlatlarından birçoğu bu yöneticiler tarafından aldatılmalarının, bizzat bu sömürgecilikten kurtulduklarını düşünmelerinin, onları başlarının üzerine koymalarının ve onların etrafında toplanmalarının ardından, ülkelerinin ulaştığı durum karşısında şok olmuşlardır. Zira yoksulluk, cehalet ve hastalık yayılmış, yöneticiler rızıklarına ve geçimlerine musallat olmuş ve düşmanlarının elinde bir oyuncak haline gelmişlerdir. İşte burada ümmet, bu yöneticilerin sömürgeci kâfirlerin kuyruklarından başka bir şey olmadığını anlamış ve kıpırdamaya başlamıştır. Sonra Tunus'ta harekete geçmiş, sonra bunu Mısır, Libya, Suriye, Yemen ve Sudan izlemiştir. Ancak yöneticilerinin bir kısmını devirmelerinin ardından, sistemin sadece başındakini devirmekle değişmeyeceğini, bilakis sistemin tamamen değiştirilmesi ve akidelerinden kaynaklanan bir sistemin uygulanması gerektiğini anlayamamışlardır.

Ülkemizde devrimlerin başlamasından bu yana, Batılı güçlerin ve Körfez'deki müttefiklerinin öncülüğünde ümmeti kontrol etmeye, dahası onu yok etmeye yönelik zıt bir eğilim ortaya çıktı ve umutsuzca şu veya bu şekilde Batı egemenliğini sürdürmeye çalıştılar. Nitekim bu hususta büyük ölçüde başarılı oldular ve Batı, Mısır'daki her şeyi eski haline getirmeyi başardı. Bunun üzerine İslami akım şeytanlaştırıldıktan ve çevresindeki insanların dağılması için İhvanın yönetim ve idaredeki başarısızlığı gösterildikten sonra, onlar devrildi, onlar ve diğer muhalifler istismar edildi ve Mübarek rejimi daha korkunç bir şekilde yeniden türetildi. Tunus'ta ise onlara istedikleri verildi, Nahda hareketi siyasal İslam'ı terk ederek tamamen demokrasiye girdi. Tunus Devlet Başkanı Kays Said, yolsuzlukla mücadele gerekçesiyle hükümete karşı bir darbe gerçekleştirmesine rağmen, onun bu hareketinin özellikle Fransa olmak üzere Batı'nın çıkarı için olduğu, rejimi geri dönüştürme girişiminden başka bir şey olmadığı ve aynı zamanda ülkede Fransız etkisini pekiştirmek için olduğu basiret sahibi herkes için gayet açıktır. Suriye'de de dünyanın köpekleri, devrimin başarılı olmaması ve insanların değişim gücünden umudunu kesmesi için devrimin üzerine üşüşüler.

Nitekim bu İslamcılara, Batı hegemonyasına karşı siyasi bir proje veya programın olmamasının yanı sıra siyasi sahnedeki ana aktörlerde mevcut olan sistemin bir alternatifi olmadığı için yapılmıştır. Ama bu, Mısır'daki Müslüman Kardeşlerin ve Tunus'taki Nahda'nın, gerçek bir kalkınmanın herhangi bir belirtisini dahi ortaya çıkarmada ve iki ülke insanların sorunlarına çözüm bulmada başarısız olmalarının ardından açığa çıkmıştır. Nitekim şu anda siyasi sahnenin ön saflarında yer alanlar, ülkenin kalkınmasına yönelik herhangi bir vizyona sahip olmadıkları gibi insanların gerçek sorunlarını çözme gücüne de sahip değillerdir. Aslında onlar, Batı'daki efendilerinin koltuklarında kalmalarını sağlamaları karşılığında kendilerine dikte ettikleri şeyleri uygulayan aşağılık ajanlardan başka bir şey değillerdir.

Evet, devrimciler tağutların ve istihbaratlarının kabusunu ortadan kaldırmayı ve servetlerini yağmalayan çetelerin etkisini azaltmayı başardılar ancak bu çok kısa bir süre için oldu ve uzun sürmedi. Zira ne Mübarek'in Mısır'da iktidarı bırakmasıyla, ne Bin Ali'nin Tunus'tan kaçmasıyla, ne Libya'da Kaddafi'nin öldürülmesiyle, ne de Ali Salih'in Yemen'den kaçmasıyla devrimler ülkesindeki yönetim Batı'nın pençesinden kurtulamamıştır. Hatta ne askeri konseyin Mısır'daki yönetimi teslim almasıyla, ne Dr. Mursi'nin iktidara gelmesiyle, ne Sisi'nin ülkenin dizginlerini fiilen ele geçirmesiyle, ne de Nahda Hareketinin iktidara gelmesiyle de Batı'nın pençesinden kurtulamamıştır. Kurtulduğu şeklinde düşünen biri varsa kendisini bir gözden geçirsün. Zira Batı hegemonyası hala devrimler ülkesindeki yönetimin her bir ekleminde açık bir şekilde varlığını sürdürmektedir. Nitekim Batı, tüm karşıt devrimleri destekledi ve böylece Batı'nın kendi çatısı altında yeni diktatörlükler kurmaya çalıştığı açıkça ortaya çıkmış oldu.

Peki bizler, mutlak güce sahip bir lider çıkarma sürecinde miyiz? Ümmetin bir kez daha demir ve ateşle yönlendirilmeye geri dönmesi mümkün müdür? Bir kez daha evcilleştirilip ümmetin evlatlarının kalbine korku ve endişe yayılır mı? Fransız düşünür Le Boissier şöyle diyor: "Bu nasıl bir rezilliktir! Sonsuz sayıda insanlar görüyoruz ama onlar itaat ediyorlar demiyorum, bilakis hizmet ediyorlar, yönetiyorlar demiyorum, bilakis köleleştiriliyorlar. Ne mülkleri kaldı ne de aileleri, dahası kendi yaşamları bile kendilerine ait değil. Zira onlar, hayatlarını ona karşı savunması gereken yabancı bir ordu tarafından değil, dahası Herakleios ve Samson tarafından da olmadığı gibi aksine çoğu zaman halkın içerisinde en korkak ve en kadınsı olan birinin yaptığı soyguna, yağmalamaya ve aşırı zulme katlanıyorlar! Bununla birlikte bu zalimin devrilmesi için onunla savaşmaya ve onu yenilgiye uğratmaya gerek yoktur, dahası ona itaat etmekten kaçınmak bile yeterlidir. Zira pranga zincirlerini bırakanlar veya kendisine pranga zinciri vuranlar bizzat halklardır." Ben ümmetimizin, bir kez daha bu rezil duruma düşeceğini ve en alçak ve en korkak insanlar tarafından yönetilmeye razı olacaklarını düşünmüyorum. Zira ümmet, bunca can verdikten sonra mücadelesinin meyvesini toplamadan vazgeçmiş görünse de yine de pes etmeyecektir. Şüphesiz ümmet gücünü toplamakta, ama aynı zamanda da kendisiyle birlikte arzu edilen değişimi gerçekleştirmek için doğru bir şekilde ve doğru bir metotla kendisine liderlik edecek birini beklemektedir.

Şayet devrimlerin ilk turu, gördüğümüz o kahramanca sahneyi üretmek için büyük bir cüretkarlığı ve cesareti gerektiriyorsa, o zaman ikinci turu da nefsi gözden geçirmeyi, düşünce nimetini, derin bir bakışı, geniş bir bilinci ve sıkı bir çalışmayı gerektirmektedir. Nitekim gerçek değişimin, sadece büyük başları yuvarlayıp atarak olmadığı, bilakis düşünceyle başlayıp düşünce ve eylemle devam ederek olacağı, gerçek siyasi bir programın iktidara ulaşmasıyla elde edileceği, sloganlar atarak ve ümmetin akidesini ve hadaratını ifade etmeyen Batılı rejimleri klonlayarak veya ona biraz doz ekleyip var olanı muhafaza ederek olmayacağı artık ümmet için açığa çıkmıştır. Bu gerçek siyasi program ise, toplumu ve devleti yeniden formüle etmek için çalışarak kültür, yönetim, ekonomi, toplum, eğitim, yargı, medya ve dış politikada bizim için yeni bir yaşam biçimiyle yeni bir hayat üretmeli; dünyayı alevleriyle yakıp kavuran, ateşi ve savaşlarıyla yakan, siyah dumanıyla boğan, leşiyle pis koku salan, zalim ekonomisiyle ezen ve sapıklığı ile yok eden Batı medeniyetiyle tüm bağları koparmalıdır. Bunun için tek bir seçenek vardır ki o da; bir ideoloji, akide, şeriat, fikir ve metot olmasının yanı sıra madde ile ruhu meczetmesi, derin ve sağlam ruhi bir temel üzerine parlak ve müreffeh bir medeniyet tesis edecek olan bir hadarat olması bakımından İslam'dır.

İslamcılarının birden fazla Arap ülkesinde iktidara gelmesinin en derin ve en güçlü nedenlerinden biri, Müslümanların İslamlarını sevmeleri ve davet edenin gerçek hedeflerine ve İslami bilincine bakmaksızın her davet eden kişiye icabet etmeleridir. Bu ise, iktidara gelen İslamcılarının savaşlarının bitmediğini idrak etmelerini zorunlu kılmaktadır. Dahası insanların işlerini gözetme güçlerinin boyutunu göstererek onları gerçek bir teste tabi tutmaya başlamaları, İslam'ı benimseme ve ona karşı hırslı olma noktasında onlara ciddi ve samimi olarak daha fazla sorumluluk yüklemeleri gerekmektedir. Yoksa İslam hakkında sadece "ilham kaynağı" veya "ana kaynak" olarak bahsetmeleri, İslam'ın uygulanmasından bahsetmeden önce özgürlüğün toplumda kök salmasının veya İslam'ın tatbik edilmesinden önce rahat bir yaşamın ve ekonomik bir kalkınmanın gerektiğini söylemeleri onları affettirmeyecektir. Çünkü bu tür tezler, Allah'ın hükümleriyle oynamaktan, onları hafife almaktan ve onların tatbik etme yükümlülüğünden kaçınmaktan başka bir şey değildir. İşte bunlar, samimi Müslümanların bu "İslamcılarının" çevresinden dağılmalarına neden olmuştur. Çünkü Müslümanlar, Allah'ın şeriatını tatbik etme isteklerini yerine getirmeleri için seçimlerde onlara oy vermişlerdir. Zira onlara, gerçek anlamda Allah'tan başka hiç kimseye köle olmama özgürlüğünü sağlayacak olan sadece odur. Yine onlar için güvenlik ve adaleti sağlayacak olmasının yanı sıra onlara rahat bir yaşam temin edecek ve kalkınmalarını sağlayacak olan da sadece odur.

"İlimli İslamcılarının" İktidardaki deneyimi, inkar edilemez bir şekilde başarısız olmuştur. Bu ise İslam ile yönettikleri için değil, bilakis onunla yönetmediklerinden dolayıdır! Hiç kimse, onların yürüdükleri bu çarpık yolun, İslam yolundaki nihai bir hüküm olduğunu düşünmesin. Bilakis o, Allah'ın ayetlerinden başka bir ayettir. Zira her kim O'nun doğru yolundan ve hükümlerine uymaktan saparsa, asla kurtuluşa eremeyecek ve Allah da onlara yardım etmeyecektir. Çünkü İslam, onlardan önce de var olan ve kesinlikle onlardan sonra da devam edecek olan hak din ve ebedi risalettir. Dolayısıyla başarısız olan her deneyim, bir isyanın ve sahiplerini günaha bulaştıran ve İslam'ı hesaba katmayan bu haktan sapmanın bir sonucudur.

Amerika ve diğer kafir ülkeler, ümmeti değişim yolunda sonuna kadar yürümekten vazgeçirmek için ne kadar çalışırlarsa çalışsınlar, bu rejimleri devirmek ve İslam Nizamını kurmak için ümmetin samimi evlatlarının bir kez daha topu geri almaları için hala umut var. Çünkü bugün, ümmetin bu güçlü hareketini hiçbir kuvvet durduramayacak ve Amerika'nın, ümmetin ülkemizdeki tahtları sarsmasına engel olmak için gece gündüz çizdiği planları başarısız olacaktır. Zira Amerika'nın pençesinden kurtulacağımız ve gasp edilen otoritemize geri alacağımız gün çok yakında gelecektir. Sabah da yakın değil midir?!

Hizb-ut Tahrir Merkezi Medya Ofisi İçin Yazan

Hamid Abdulaziz